

Jo joutui armas aika

Viime päivien aurinkoinen ja lämmin sää on hellinyt ruumista ja mieltä. Koivut vihertävät. Linnut hautovat jo pesissään. Viimeistään suvivirren sävelet sen kertovat: Kevät on vaihtumassa kesäksi. Kirkkovuodessa Pyhän Hengen odotus saa helluntain täyttymyksen. Alttarilla pääsiäisen valkoinen juhlan väri vaihtuu arjen tultua vihreään. Se on elämän, kasvun ja toivon väri.

Tämä erikoinen kevät on ollut täynnä epävarmuutta, odotusta, pettymystä. Kaipausta, ikävää ja yksinäisyyttä. Toivoa ja ilon

pilkahduksiakin sentään. Viime päivinä olemme voineet seurakunnassa muun yhteiskunnan tavoin suunnitella kesää, jossa pitkän tauon jälkeen ovia avataan ja ihmisiä toivotetaan tervetulleeksi. Saamme kutsua ja kokoontua yhdessä jumalanpalvelukseen. Kastejuhlaan, häihin ja hautajaisiin. Välillä katamme ehtoollispöydän. Loppukesästä rippikoululaiset täyttävät Törmälän leirikeskukseen niin kuin ennenkin.

Miten suuren ilon aihe tämä seurakunnan normaali elämä nyt onkaan! Seurakunnan olemus toteutuu yhteydessä toinen toisiimme. Sähköiset välineet eivät ole voineet täysin korvata sitä, mitä koemme, kun kohtaamme kasvoista kasvoihin.

Tiedämme, etteivät huolet ole ohi. Edelleen kaikilla suunnitelmilla on ehtonsa: Jos koronatilanne sallii ja jos Jumala suo. Edelleen olemme varovaisia. Ovet eivät ole täysin auki, vaan toimimme niissä rajoissa, jotka viranomaisten ohjeissa on meille annettu. Pidämme huolta hygieniasta, turvaväleistä ja erityisesti riskiryhmiin kuuluvien turvallisuudesta.

Joudumme suostumaan siihen, että monet kesän juhlat, leirit ja tapahtumat jäävät odottamaan parempaa aikaa. Kaikesta huolimatta suvivirsi soi tänä keväänä kirkkaammin ja kuuluvammin kuin vuosiin. ”Mun sieluni, sä liitä myös äänes kuorohon ja armon Herraa kiitä, kun laupias hän on.”

Eija Nivala

